

[Peter Jørgensen.]

på den måde — i betragtning, da man på ny rejste sagen over for finansudvalget. Det har bevirket, at man med den normale markedsrente er kommet til det resultat, at medens der tidligere regnedes med et overskud pr. dag på 500 kr., viser beregningerne i dag et overskud på 1 600 kr. daglig.

Når jeg rejser denne sag her, er det, fordi jeg har den opfattelse — og her er jeg enig med alle repræsentanter, der er valgt i Midtjylland — at en sådan hurtigrute Århus-Kalundborg ikke alene af hensyn til personbefordringen vil være en fordel, men at navnlig erhvervslivet vil kunne nyde stor fordel af den.

I den debat, der har været ført om denne sag, har man draget spørgsmålet om en rute Rødby-Femern ind og hævdet, at hvis denne rute bliver oprettet, vil man kunne spare f. eks. 25 pct. på Store-Bælt. Jeg kan imidlertid ikke se nogen som helst relation mellem de to ruter. Ruten Århus-Kalundborg er en indenlandsk rute, der får betydning ikke alene for personbefordringen, men navnlig for erhvervslivet i hele Midtjylland, og derfor har alle midtjyske byer bakket denne sag op.

Når jeg nævner sagen her, er det, fordi jeg gerne vil være med til at lægge pres på de politiske partier, som endnu ikke har taget stilling i dette spørgsmål. Det har socialdemokratiet gjort, og det har retsforbundet gjort. Nu venter vi bare på, at der bliver taget stilling af de andre partier.

Så må jeg måske lige tilføje et andet efter min mening væsentligt argument. Der har været ført forhandlinger mellem ministeriet og Århus kommune netop om denne rute, og man er blevet enig om, at Århus kommune skulle investere penge i de færgelejer, der er nødvendige for rutens etablering. Det har Århus kommune gjort; man har investeret 1,6 mill. kr. i dette foretagende ud fra en sikker forvisning om, at de bevilgende myndigheder på et eller andet tidspunkt også ville bevilge den færge,

der er forudsætningen for, at hele denne opgave kan løses.

Må jeg dernæst sige et par ord om et andet spørgsmål, der interesserer mig, og som ligger mig meget på sinde. Jeg har under tidligere finanslovdebatter omtalt det, men derfor bliver det jo ikke mindre vigtigt.

Af den tale, som statsministeren holdt her ved folketingets åbning, forstod jeg, at man ikke ville foretage yderligere udbygning af sindssygevesenet ud over opførelsen af et sindssygehospital på Færøerne. Jeg er meget skuffet over regeringens stilling på dette område. Jeg er fuldt vidende om, at vi på nuværende tidspunkt befinder os i en situation, hvor en udvikling af åndssvageforsorgen er nødvendig, men jeg er meget ked af, at den udbygning af åndssvageforsorgen, som jeg er helt enig i skal foregå, bevirker, at man for sindssygeforsorgens vedkommende skal til at stoppe op.

Må jeg gøre opmærksom på, at der i 1952 blev nedsat en kommission, som tog hele spørgsmålet om sindssygeforsorgen op til debat. Denne kommission afgav i 1953 en foreløbig betænkning, som kom til at danne grundlag for det lovforslag, som blev vedtaget i marts måned 1953, altså umiddelbart før valget dette år. Det satte en nødvendig modernisering af sindssygevesenet i gang, og det har givet resultater, som vi har al mulig grund til at takke de bevilgende myndigheder for. Vi har fået plejehjem i Ballerup og i Viborg, vi har fået et nyt sindssygehospital i Brønderslev, og vi har kunnet påbegynde en nødvendig udvidelse og modernisering af sindssygehospitalet i Viborg. I øvrigt må jeg, når jeg nævner Viborg, sige, at det var en af skamletterne på sindssygeforsorgen, at vi havde placeret 300-400 patienter i det gamle tugthus i Viborg. Vi har efterhånden gennemført alle de projekter, som var indeholdt i loven af 1953; tilbage står kun opførelsen af et sindssygehospital i Glostrup i tilslutning til det nye amtssygehus, der er påbegyndt.